

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταεξή,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξη.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννέα,
Χριστοὶ κηρύττουν δόγματα νέα.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἐξήντα δύο καὶ πεντακόσα
κι' ἡ στρουγγα φθάνει βουλιμιῶσα.

Μνημόσυνον με πόνον ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων.

Μνημόσυνο ὅτις ἐκκλησιαίς, ποῦ τόσα μάτια κλαῖνε,
μὴ τοὺς νεκροὺς λεβέντηδες ῥωτᾷτε πῶς τοὺς λένε.
Γι' αὐτοὺς ῥωτᾷτε τὸ βουνό, τὴν ρεμματιά, τὸν λόγγο,
ποῦ κάθε κτύπο ἡγοίκεσε καὶ κάθε προσευχὴ των,
κι' ἐκύτταξε μὲς ὅτῃ βοῇ καὶ ὅτῃς σκλαβιάς τὸν βόγγο
μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν τουφεκιῶν νὰ φεύγῃ κι' ἡ ψυχὴ
[των.

Προσευχηθῆτε σήμερα γιὰ λεβεντιά γελάστρα,
ποῦ λάμπει μιὰ καὶ χάνεται σὰν τὰ πετούμεν' ἄστρα,
κι' ἡ προσευχὴ σας κουφαριῶν στιβάδες νὰ περάσῃ
καὶ ὅτῃ θρονί τῆς ἁγιογραφίας βροντόφωνη νὰ φθάσῃ
γι' αὐτοὺς ποῦ πῆγαν ἄγνωστοι τὸν θάνατο νὰ λά-
[χουν...
τέτοιαις ψυχαῖς παλληκαριῶν χίλια συχώρια νᾶχουν.

Ὁ Μεσσίας ὁ σωτὴς καὶ τῆς Πάτρας ὁ Χριστὸς.

Ἐκείνω τότε τῷ καιρῷ, καθ' ὃν πολλὰ ζαγάρια
νέοι Χριστοὶ ἔφευγαν ὡς εἶδος μανιτάρια,
ἦλθε Χριστογιαννόπουλος, ὁ τῶν Πατρῶν Χριστός,
συμμετοχὴν τῆς γῆς διδάσκων θαυμαστῶς,
καὶ πλῆθος ἔτρεχε πολὺ ν' ἀκούσῃ τὸν Μεσσίαν
ἀγγέλλοντα πρὸς τοὺς λαοὺς δευτέραν παρουσίαν.

Προσέτρεξε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὅλων τῶν ἀστῶν
καὶ συλλαβόντες μερικοὶ τῆς Πάτρας τὸν Χριστὸν
ὅτῃν Καϊάφαν ἔφεραν τῆς ἱερᾶς Κορδόνας,
τὸν τιμωροῦντα τοὺς μωροὺς καὶ τοὺς ἀπατεῶνας.

Ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἐνώπιόν του στὰς
τοῦ λέγει «Κορδονάραγα, τῆς Μιχαλοῦς χρωστᾷς».
Λέγει πρὸς τοῦτον Θεοδώρης : «λοιπὸν Χριστὸς καὶ σύ ;»
τοῦ λέγεις, εἶπε πρὸς αὐτὸν τῆς Πάτρας ὁ Μεσσίας,
θαυμάζω, λέγει Θεοδώρης, τὸ θάρρος τὸ θρασὺ
καὶ τὴν πολλὴν αὐθάδειαν ἀγροίκου παρουσίας.

Λέγει Χριστογιαννόπουλος ὅτῃ κράτους τὸν ἀστέρα:
ἄμην ἀμὴν προσλέγω σοι πῶς θ' ἀνατεῖλ' ἡμέρα,
καθ' ἣν πολλοὶ τινάζουσι τὴν γούνα τῆς Κορδόνας
κι' ἀπολαχτίσουσιν αὐτὴν οἱ φίλοι τῆς Κορώνας,

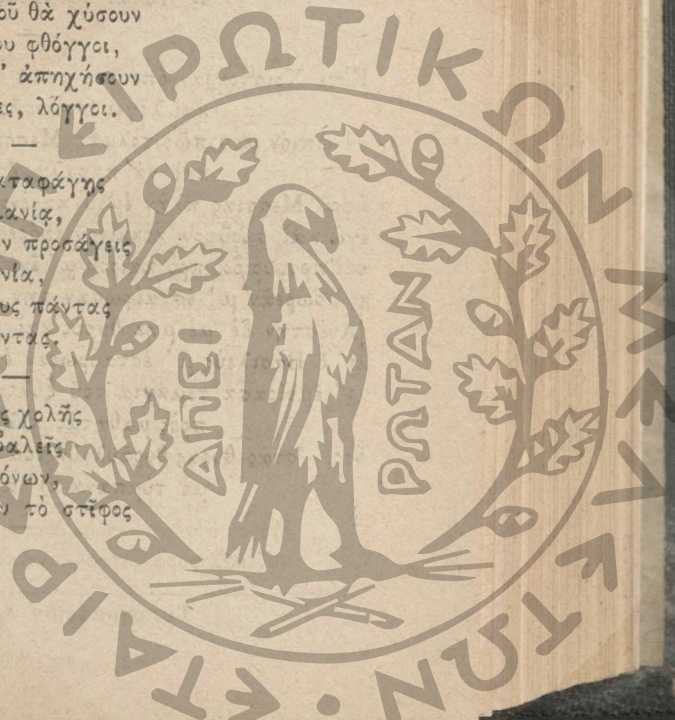
καὶ τότε ὅτῃ Κορδόνιον οὐκ ἔσται σωτηρία
κι' ἀπομενεῖ ὅτῃ κρύα.

«Τότε βρυγμὸς ὀδόντων
καὶ χόλος τῶν πεινῶντων
καὶ μένος τῶν νοθρῶν,
καὶ τότε μετὰ λύσεως
πρὸς Καρκαλοῦν λαλήσεις
μὲ σκούφον ἐρυθρόν.

Ἀφρίκην παντοῦ θὰ χύσουν
οἱ βροντεροὶ σου φθόγγοι,
καὶ τούτους θ' ἀπηχῆσουν
βουνά, κοιλάδες, λόγγοι.

«Πεινῶν θὰ καταφάγῃς
στεφάνους ἐν μανίᾳ,
κι' οὗς σήμερον προσάγεις
ἐπὶ σφαγὴν ἀρνία,
καλέσεις τούτους πάντας
πιστοὺς ἱεροφάντας.

«Κι' ἀνάμεστος χολῆς
τὸ στήθος προβαλεῖς
κατὰ Βασιλοφρόνων,
καὶ τῶν πιστῶν τὸ στήθος

θα ζώσης με τὸ ξίφος
τῶν Ἀριστογαιτόνων.

«Κι' οὐ θέσουσιν εἰς θήκην
τὸ ξίφος τὸ γυμνόν,
μηδὲν δὲ πρὸς δίκην
ἀπάξουν ὡς ἀμύνον.

«Οὐκ ἐντελοῦσι πρὸς τινὰ τὸ ξίφος του νὰ σπάσῃ,
μηδὲ προφυλακίσουσι κανένα με σβερκαῖς,
καὶ μήτε Βαλασσόπουλος Εἰσαγγελεὺς δικάσει,
ὅς Μπεκαρίας λέγεται κι' Ἀλμπάνου Ντέ-Μαρκές.

«Τότε δ' ὁ Μπεκαρίας
οὐ κύψει μεθ' ἡμῶν
στῆς Βασιλολατρείας
τὸν πάνσεπτον βωμόν.

«Ἐκδώσει δὲ τὴν Νέμεσιν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
καλῶν κι' ἐμὲ πρὸς ἔμεσιν
καὶ ταραχὴν ἐντέρων.

«Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
οὐκ ἔσονται πανάκεια
εἰς νηστικές γαστέρας
Βασιλικά πινάκια.

«Καὶ τότε, Θεωδώρακη,
μὲ ρακενδύτου ράκη
πεσεῖται καὶ τὸ κλέος,
ποῦ ψάλλει καραμουζα,
καὶ πρὸ τοῦ Βασιλέως
ἄλλοι θὰ στέκουν σοῦζα.

«Καὶ τότε παραιτήσῃ
τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου,
καὶ μαθητὴς γενήσῃ
τοῦ Χριστογιαννόπουλου,
ὅς μαθητὴς ἐστὶ
Ἀρνέλου τοῦ Σωτῆρος,
κι' ἔσονται τρεῖς Χριστοὶ
κι' ἔσται τριπλοῦς ὁ λῆρος.»

Εἶπε Χριστογιαννόπουλος μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ λέγει Θεωδώρας :

«ἐνώπιόν μου πῶς τολμᾷς Μεσσίας νὰ προβάλῃς
καὶ νὰ παραληγῇς,

ἀφοῦ Μεσσίας πλὴν ἐμοῦ κανένας δὲν ἐφάνη ; . . .
ἐγὼ καὶ σκοῦφον κόκκινον ἐφόρεσα στεφάνι,
καὶ προφυρίδα πρὸ καιροῦ μ' ἐνέδυσαν κοκκίνην
καὶ ὠρεῖν μ' ἐσταύρωσαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.
Ἀνέστην δὲ μὲ μνηστῆρας καὶ μὲ δυνάμεις ταύρου,
κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἐσταύρωσεν ἐπὶ Μεγαλοσταύρου,
κι' ἐμοίρασα τεμάχια τοῦ ξύλου τοῦ τιμίου
πρὸς μαθητὰς πολλούς,
ὅσοι 'στὰς θύρας θυραυλοῦν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
μὲ τύμπανα κι' αὐλούς.

Κι' ἂν σὺ διὰ τῶν λόγων σου πρὸς πλῆθη Κορυβάντων
νέαν οὐρανοποίησιν ὑπόσχῃσαι τῆς γῆς,
ἐγὼ κοιλοποιήσιν ὑπόσχομαι τῶν πάντων
πρὸς τοὺς ἐμούς τοὺς μαθητὰς καὶ ἀλάλους ἐκλογίς.

Ἐγὼ μὲ τοὺς χορτάσαντας τῆς στρουγγας μου προσηύχην
κοιλοποιήσιν θεσμῶν καὶ φρονημάτων κρῶζω,
ἐγὼ καὶ μόνος ἔσωσα τοὺς σφαζομένους Κρήτας,
ἐγὼ κι' αὐτὸ τὸ γόητρον τῆς Βασιλείας σώζω.

Λέγει Χριστογιαννόπουλος γελῶν τὰ μεγαλεῖα :
« Ἀρνέλος μόνος Βασιλεὺς, οὐδ' ἔστι Βασιλεία
καθὼς καὶ τὴν Ἀρνέλειον χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος » . . .
λέγει πρὸς τοῦτον Θεωδώρας : « καὶ τίς ἐστὶν Ἀρνέλος ; »
λέγει Χριστογιαννόπουλος : « Μεσσίας ἀληθής,
μετέχων θείας φύσεως καὶ λόγου θεικοῦ,
ἀλλὰ τὸ κρατητήριον μεγάλως φοβηθεὶς
ἀπέπτη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφ' ἄρματος λευκοῦ. »

Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος εἰς ὕψος σκοτεινὸν
ὁ Θεωδώρας λευκότερος εἰς ἵππον φαεινὸν
ἀπέπτη πρὸς τῆς δόξης του τὸν μέγαν οὐρανόν,
πάντα Χριστογιαννόπουλον κι' Ἀρνέλον κεραυνῶν
καὶ πρὸ τῆς φαβορίτας του Μεσσίας ταπεινῶν,
ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἰδοὺ προσκυνῶν :
« ἕνα Μεσσίαν ἔχομεν, ἕνα κι' ἀληθινόν,
τὸν Κορδοκαλοῦμπαρον, τὸν ἄνδρα τῶν φωνῶν »,
εἶπε κι' ἀμέσως ἔφυγε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
κι' ἐπέταξε κατάπληκτος « τὴν γῆν τῶν Πατριῶν. »

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν ποῦ λές τοῦ Βασιλῆα τὸ φετεινὸ ταξεῖδι
δὲν γίνεται μετὰ σκοποῦ καθὼς μοῦ λέν, κασιδῆ.

Π. — Τί θέλεις τάχατε νὰ 'πῇς ;

Φ. — Θέλω νὰ 'πῶ, κεφάλια,
πῶς σημασίαν ὑψηλὴν δὲν ἔχει σὰν καὶ ἄλλα,
κι' ἂν μὲ τὸν Αὐτοκράτορα συνομιλῇ « τὴν Βιέννην
αὐθεντικῶς σὲ βεβαίῳ πῶς τίποτα δὲν βγαίνει.
Π. — Βρὲ πῆγαινε 'στὸ διάβολο, ποῦ θὰ μοῦ 'πῇς κι' ἐμένα
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι του θὰ πάῃ 'στὰ χαμένα.
Μπορεῖ κανένας Βασιλῆα νὰ τριγυρνᾷ 'στὰ κούφια ;
σκασμός, ἀλλέως ριζήδον σοῦ βγάζω τὰ τσουλούφια.

Φ. — Δὲν ἔχει βρέ . . .
Π. — Συμμάζεψε τὴν γλῶσσαν τὴν θρασυῆν.

Φ. — Σὺρ μὰ παρόλ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔχει σημασίαν,
κι' ἂν συνεντεύξεις πρὸς πολλοὺς ὁ ρέκτης Ἀναξ διδῇ
αὐτὸ βεβαίως γίνεται μονάχα δι' εὐγένειαν,
καὶ τοῦτο κατ' ἐξαιρέσιν τὸ φετεινὸ ταξεῖδι
δὲν ἔχει σὰν τὸ περυσινὸν τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν,
καὶ μάρτυρες τὸ βεβαίῳ καθ' ὅλ' αὐθεντικοί . . .
Π. — Αὐτὰ τὰ λές, βρὲ μασκαρά, γιὰ νᾶμπης φυλακή,
ἀλλ' ὅμως σὲ περιφρονοῦν, καὶ διόλου δὲν ἀρμύζει
νὰ φυλακίσ' Εἰσαγγελεὺς καὶ σὲ τὸν καραγκιόζη.

Σκάσε σκάσε, Φασουλῆ,
γάδιζε σὰν τὸ σκυλί,
σκάσε, βρώμα καὶ σκουπίδι,
ποῦ γελᾷς εἰς ὅ, τι 'πῶ,
λέγε τοῦτο τὸ ταξεῖδι
πῶς δὲν ἔχει ντίπ σκοπό.

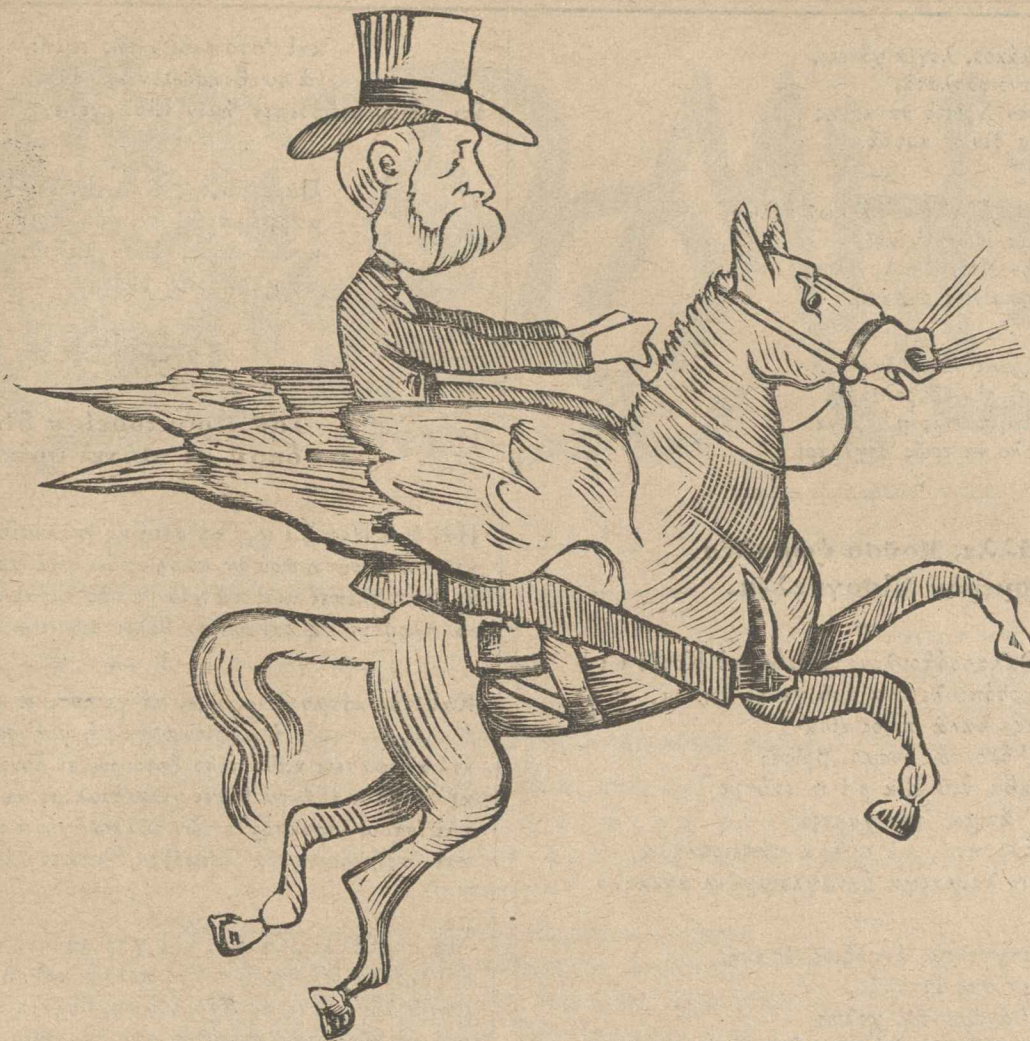
Ποῖος ποτέ, βρὲ μπεχλιδάνη,
τιμὴ τέτοια θὰ σοῦ κἀνῃ ;
ποῖος καὶ σένα θὰ τσακώσῃ
καὶ 'στὸ φρέσκο θὰ σὲ χώσῃ ;

Λύσσαζε, γλωσσοκοπάνη
καὶ τῆς ἀπιστίας μάννα,
μὰ τῆς στράτας ἡ πομπὴ
μὲς 'στὸ φρέσκο δὲν θὰ 'μπῇ.

Μ' ὅσα 'πῇς ποτέ δὲν μπαίνεις
σὲ παληοῦ Στρατῶνος σπητῇ,
κι' ἔξω πάντοτε θὰ μένης
γιὰ νὰ σκάς, φαρμακομύτη.

Φ. — Ἐγὼ βεβαίως σὰν τζουτζῆς καθόλου δὲν σημαίνω
καὶ παραιτοῦμαι ἐλευθερὸς ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, καὶ πάλιν ἐπιμένω
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι του δὲν ἔχει σημασίαν.
Ποῖα ζωὴ μονότονος μ' ἐλευθερὸν ἄερα ! . . .
ὡς μ' ἔβαζαν 'στὴν φυλακὴ καὶ μόνο μίαν ἡμέρα.
Πᾶν κτυπῶ τὴν πόρτα τῆς μὲ μάτια δακρυσμένα
καὶ λέω 'στὸν πορτιέρη :

« εἰσι γιὰ γούστο μονάχα φυλάκισε κι' ἐμένα
τὸν πρῶτο χασομέρη.
Τοὺς ἐλευθέρους τοὺς μισῶ, μ' ἐνθουσιῶν οἱ σκλάβοι,
κι' ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἔρχεται κι' ἐμένα νὰ συλλάβῃ
ὁ Φασουλῆς προτιμωρῶν τὸν ἐκυτόν του μόνος
προσέρχεται 'στὰ θείλητρα τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος. »

Εἰς μάτην ὅμως, Περικλῆ, τὸ φρέσκο κορτετζάρω
κι' ἀπέξω σουλατσάρω,

κανένας δὲν μὲ δέχεται, κανένας δὲν μ' ἀνοίγει,
κι' ἡ τόση περιφρόνησις μὲ σκάζει καὶ μὲ πνίγει.
Ὁ νόμος ἀτιμάζεται σὰν τιμωρὴ τὸ ράκος,
μὲ βλέπουν καὶ παρέρχονται τῆς Θεμίδος ἱππότα,
τοῦλάχιστον ἂν ἔμπαινε τοῦ Σκρίπ ὁ Κουσουλάκος
νὰ πῆγαινε νὰ τοῦκᾳνα παρέα πότε πότε ;
μὰ 'στὴν Λαμίαν παμψηφεί κι' ἐκεῖνος ἀθώωθῃ
καὶ μιά γιὰ πάντα πέταξῃ τῆς φυλακῆς οἱ πόθοι,
κι' ἐλπίδες πλάνοι μοῦ πλανοῦν τὴν πλάνον φαντασίαν . . .
ἐν τούτοις τὸ ταξεῖδι του δὲν ἔχει σημασίαν.

Π. — Μ' ὅσα λές καὶ φλυαρεῖς
πάντα θάσαι κακομοίρης,
καὶ τὸ φόρτωμα θὰ σῆρῃς
ἑλευθερίας σιχαμερῆς.

Φ. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ . . . Χριστὸς νὰ γίνω θέλω
σὰν τὸν Χριστογιαννόπουλο κι' ἐκεῖνον τὸν Ἀρνέλο,
οὐ μὴν ἐνός' ὁ Θεωδώρας Μεσσίας ὀνομάζεται
κι' ὡς λυτρωτὴς θαυμάζεται.
Ποσὺς δὲν ἐπιτρέπεται τὸν ρόλο του νὰ παίξῃς
κι' αἰρῶν ἐπ' ὧμων τὸν σταυρὸν 'στὸν Γολγοθᾶ νὰ τρέξῃς,
ἀλλέως ἀποστέλλεσαι χωρὶς καμμίαν χάριν
πρὸς τὸν Μπαϊρακτάρην,
κι' ἐκεῖνος χαστουκίζων σε σὲ δίδει παρεμβὰς
πρὸς γαῦρους Ἀστυφύλακας γιὰ νὰ φραγελωθῇς.

Π.— Τοῦ κάκου, λόγια χάνεις,
καυμένη φαπλατᾶ,
καὶ τὸν Χριστὸ νὰ κάνης
κάνεις δὲν σὲ κυτᾶ.

Κι' ἂν ἄλλ' ἂντ' ἄλλων θέλων
γυρνᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὸν Χριστὸν Ἀρνέλον,
δὲν μπαίνεις φυλακή.

Καὶ μένει μόνον ἓνα
γὰρ σὲ τὸν κουρελλάρη,
νὰ τσαμπουνᾷς μ' ἐμένα
κι' ὅλο νὰ τρῶς στηλιάρι.

Ψάλλε, Μοῦσα ψωραλέα, τρομερὸν Εἰσαγγελέα.

Κι' εἶπε 'στὸν Βαλασσόπουλον τὸ σεβαστὸ Κορδόνι :
«σὲ θέλω, Βαλασσόπουλε, νὰ μοῦ γενῆς ἀηδόνι,
δεῖξε καλὰ ποῖός εἶσαι
κι' ὅλο τὸν κόσμον ἔβρισε,
τράβα τοῦ Σ κ ρ ἱ π ταύτιζα
κι' ἄτιμα πὲς χαρτιᾶ
τὰ φύλλα τ'ἀνεξάρτητα, τὰ φύλλα τ'ἀπειρόκαλα,
ὅπου δὲν γλείφουν λαίμαργα ξαναγλειμμένα κόκκαλα.»

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς ἀντάξιός ἐφάνη
τοιαύτης ἐντολῆς,
κι' ἀνάμεστος χολῆς
μικροὺς μεγάλους αὐθωρεῖ δὴδ παραδιδῶν τοὺς κάνει.

Κι' ἡ λαμπηδὼν τοῦ Στέμματος ὑμνεῖτο κι' ἐγεραίρετο
κι' ὁ Φασουλῆς ἐχαίρετο
σὰν ἔμαθε πῶς τῆς Αὐλῆς ἐδείχθη θιασώτης
κι' ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὴν προσέφερ' ἐξαίρετους
ὁ πρὶν ἀμείλικτος ἐχθρὸς καὶ Ραβασπιέρος πρώτης,
ὁ μὲ τὴν Νέμεσιν ἐμῶν παντοδαποὺς ἐμέτους.

Μὴ σταματᾷς, Εἰσαγγελεῦ, ἡλάλαζαν τὰ πλήθη,
μὰ κι' ἡ σικιὰ τοῦ Σόλωνος ὡς μάρτυς προσεκλήθη,
κι' ὅπως ὁ Κροῖστος ἄλλοτε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὧν
ἐβόα «Σόλων Σόλων.»

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς πυρέσσω ἐτσαμπούνα
κι' ὁ Γουναράκης δυνατὰ τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα,
κι' ὁ Μπεκαρίης ὁ πολὺς εὐρήκε τὸν μπελᾶ του,
ποῦ καὶ Κορδονικὶ
ἐτρύλισαν ἐκεῖ
πῶς ὁ σοφὸς Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶναι 'στὰ καλὰ του.

Καὶ τώρα 'μπρός καὶ 'πίσω του σπαθὶ τὸν φοβερίζει,
ὅμως ὁ Βαλασσόπουλος σπαθιὰ δὲν χαμπαρίζει,
παλληκαρῶς ἐκ γενετῆς χωρὶς κανένα τρόμο
ξέρει νὰ παίξῃ τὸ σπαθί, νὰ παίξῃ καὶ τὸν νόμο.

Ἐσὺ τσακίς ἐπαίξεις καὶ ξιφομάχου ρόλους
καὶ τώρα τρύπα μὲ μπηκταῖς τοὺς ἀντιπάλους ὅλους,
γὰρ νὰ χαρῇ κι' ὁ Θόδωρος, τῶν νόμων Βασιλεὺς,

καὶ 'στὸ πεδῖον τῆς τιμῆς
νὰ συμβοήσωμεν κι' ἐμεῖς
ὅτι τοιοῦτος ἔπρεπε νὰ ἦμιν Εἰσαγγελεὺς.

Πάρε πόζαις . . . ἐλελεῦ ! . . .
μὰρς ἐμπρός, ἐν, δύο, τρία,
κτύπα τους, Εἰσαγγελεῦ,
νὰ χαρῆς τὸν Μπεκαρία.

Τοῦ Πρακτορείου δίκη,
ὅπου σὲ πλάνει ὄρική.

Πάλ' ἡ Παλιγγενεσία, πολυσέβαστη κυρούλα,
γὰρ τὰ πλούτη ποῦ θὰ πάρῃ ράθει μιὰ χρυσὴ σακκούλα,
κι' ὅσο βλέπει πῶς τὰ χρῶνιά τῆς φεραινούν τὰ μαλλὰ
νὰ πλουτίσ' ἡ κακομοῖρα θέλει σώνει καὶ καλὰ.

Καὶ τὸν κόσμον δαιμονίζει μὲ γεροντικὰ καπρίτσα
ἡ μαριόλα μας ἡ γρήτσα,
κι' ἀποφάσεις κάθε τόσο ξεφουρνίζει δυναταῖς,
κι' ἐκαστὸν ἐξήντα θέλει χιλιὰ δούλαις μετρηταῖς,
καὶ 'στὺς Πράκτορας τῶν φύλλων χύνει μύδρους, χύνει
καὶ 'στῆς δίκης τὰ λιμπρέτα λάκκο λέν πῶς ἐχ' ἡ γῆ.

Μὴ συμβόλαια ζητᾷτε καὶ χαρτιὰ καὶ ντοκουμέντα,
ἡ γρηούλα δὲν σηκώνει καὶ πολλὴ πολλὴ κουβέντα...
μὴν ὁ λόγος τῆς μονάχῃ δὴδ συμβόλαια δὲν κάνει
καὶ τὸ κύρος τῆς κυρούλας γιὰ τὴν Θέμιδα δὲν φθάνει
Μὴν τῆς λέτε τέτοιαις σάχλαις γιὰτὶ γίνεται θηρία
κι' ἂν δὲν θέλῃς τὸ κακὸ σου πλήρωσέ την, Πρακτορεῖο.

Τάχα τόσος νέος πλοῦτος 'στὸ χρυσὸ πουγγὶ σου θάμπῃ;
τάχα τὸ Πρακτορεῖο θὰ τὸ χάψῃς μόνῃ, φῶς μου;
ὅλα δυνατὰ νὰ γίνουν ὅσο βλέπομε νὰ λάμπῃ
Κορδονοῦ Δικαιοσύνη, πολυκάντηλο τοῦ κόσμου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀπ' τὰ Παρίσια, Μοῦσα μου, πῶς ἦλθε μὴν ξεχάνῃς
ὁ μέγας Ἀιδονόπουλος, ὁ πρῶτος μαστο-Πιάνης,
πάλι λοιπὸν μὰς τᾶφες, πάλι θὰ μὰς μαράνης,
πάλι μὲ τὰ κασιμίρια σου τὸν κόσμον θὰ ζουρλάνῃς,
πάλι μὲ τὸ φαλλίδι σου ναρκίσσους θὰ μὰς κάνῃς,
πάλι κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς ὁ μισοπεχλιβάνης
κυπαρισσάκι θὰ γενῇ καθὼς ὁ Ντελγιάννης,
πάλι ἐξεδίωτα κορμὰ καμπουρηδῶν θὰ γιάνῃς
καὶ μὲ τὸ ράβε κόβε μας νὰ τρῶς δὲν θὰ προφθάνῃς,
καὶ πάλι καλῶς ὥρises καὶ μὴ μὰς χολοσκάνῃς.

Τὸ Λύκειον τοῦ Μαχάρῃ, παντοῦ μοναδικόν,
καθ' ὅσον ἐντελέστατον ὡς Βυρῶπαϊκόν,
καρπούς πλουσίους κι' ἄγλους κατ' ἔπος ἀναδίδει,
ἐκεῖ μαθαίνει τὸ παιδί πῶς πρέπει νὰ διαβάξῃ
χωρὶς ἡ γλώσσα κουτουροῦ νὰ τρέχῃ σὺν Φαλλίδι,
ἐκεῖ κι' ὁ γυῖός τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σπουδάζει.